

Şefkat Kompozisyon

Şefkat; herhangi bir canlıya karşı acıma, üzüme ve merhamet etmekten dolayı beslediğimiz sevgi, gösterdiğimiz duygusal hassasiyet olarak tanımlanabilir. Her canlıda şefkat duygusu hakimdir; ancak bu duyguyu bilinçli bir şekilde gösteren tek varlık insandır. Bu nedenle insanların şefkatli veya şefkatsiz olması mümkündür. Oysa hayvanlar bu duyguyu kendi bilinçli iradeleriyle sergilemedikleri için onlarda şefkatsizlikten bahsetmek biraz zordur.

Örneğin doğanın ve yaradılışlarının bir gereği olarak her tavuk civcivlerine karşı muntazam bir şefkat duygusu besler. Bu, Allah'ın kanunudur. Hiçbir tavuk göremezsiniz ki civcivleri yumurtadan çıktıktan sonra onları terk etmiş veya korumamış olsun. Aksine; yavrularına duydukları şefkat ve koruma içgüdülerinden dolayı aslan kesilir, onları her türlü tehlikeden hayatları pahasına bile olsa korurlar. Normal şartlarda yavrusu olmayan bir tavuğa yaklaşırsanız ürkek tavşan gibi korkar, kaçarlar. Ancak özellikle yavruları yeni çıkmış bir anne tavuğa yaklaşmak bile yürek ister; zira o yavrularını korumak için gagasıyla ve pençeleri ile hiç korkmadan saldırıya geçer. Şefkat, kısmen insanlarda da vardır. Ancak hiçbir şefkat duygusu, bir annenin sahip olduğu şefkat duygusu kadar ağır basamaz. Annelerin evlatlarına duydukları şefkati ölçmek bile imkansızdır. Elbette ki şefkat sadece annelerde olması gereken bir duygu değildir. Aksine bu duygu, her insanda olmalıdır. Çocuklara, hayvanlara, yardıma muhtaçlara şefkat duymak hepimiz için gerekli bir durumdur.

Şefkatin olmadığı bir yerde zulüm vardır. Zulüm ise, güçsüzleri, yoksulları, düşkünleri ezmek, onları yok saymak veya canlarına zarar vermektir. Her çocuğun kalbindeki şefkat duygusu geliştirilse, bu dünyada zulüm, savaş diye bir şey de kalmaz. Bu konudaki en büyük görev de öncelikle annelere, daha sonra ise babalara düşmektedir. Henüz küçük yaşlarda aşılana şefkat duygusu, kişinin yetiştiğinde bile zulme, savaşa karşı olmasını, yardımsever ve iyiliksever olmasını sağlar.